

Натиҷа:

1. Фалсафа дар асрҳои 7-6 п.а.м. ҳамчун ҷойгузини мифология (асотир) ва дин-шаклҳои ягонаи дониш дар он замон, дар Ҳинду Чину Эрон ва Юнони қадим зуҳур намуд.

2. Дарки ақлонии олам ва инқори усули фантастикаи шинохти он, вазифаи фалсафа гардид.

3. Калимаи «фалсафа»-ро аввалин бор математики Юнон Пифагор истифода намуд.

4. Дар таърихи инсоният се шакли асосии ҷаҳонбинӣ қайд карда мешавад: асотирӣ; динӣ; фалсафӣ.

5. Ҷаҳонбинии фалсафӣ – аз дигар намудҳои ҷаҳонбинӣ бо он фарқ мекунад, ки бар асоси дониш бунёд ёфта, мантиқан ба мафҳумҳо ва категорияҳои аниқ таъяс менамояд.

Саволҳо барои КМДУ:

1. Маълумоти умумӣ оиди фалсафа, таърихи пайдоиш ва мақоми он.

2. Оиди сохтори фалсафа маълумот диҳед.

3. Мафҳуми “ҷаҳонбинӣ”-ро шарҳ дода, шаклҳои асосии онро номбар кунед.

4. Тафовути ҷаҳонбинии динӣ аз фалсафӣ.

5. Се марҳалаи эволюсионии фалсафаро номбар карда, шарҳ диҳед.